

Sygn. akt II C 1119/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia Bartosz Lewandowski

Protokolant: aplikantka sędziowska Zofia Wiaderek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. C. kwotę 17.493,55 zł (siedemnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie :

a. od kwoty 16.263,55 zł (szesnaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

b. od kwoty 1.230 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści) złotych od dnia 26 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

II. obciąża pozwanego Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty (...),79 zł ((...) złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo w sprawie przez Skarb Państwa;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. C. kwotę (...) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sygnatura akt II C 1119/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 16 września 2019 roku, skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., T. C., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zapłatę łącznej kwoty 10.100 zł, na którą składają się:

a. kwota 8.870 zł tytułem części odszkodowania za uszkodzenie pojazdu A. (...) nr rej. (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz

b. kwota 1.230 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

Ponadto, powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu na rzecz powoda, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych oraz uwzględnienie kosztów postępowania pojednawczego, które toczyło się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W., sygn. akt II Co 1566/19.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika ze zdarzenia ubezpieczeniowego w postaci uszkodzenia pojazdu A. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność T. C., do którego doszło na skutek kolizji w dniu 6 grudnia 2016 roku. Sprawca S. C., kierujący pojazdem R. (...), jadąc ul. (...) w Ł., wjeżdżając we wjazd do warsztatu, wpadł w poślizg i uszkodził pojazd powoda poprzez porysowanie prawym narożnikiem lewego boku auta powoda. S. C. zgłosił szkodę do swojego ubezpieczyciela z tytułu OC, tj. pozwanego, jednak ten odmówił wypłaty wskazując, że uszkodzenia na pojazdach nie korespondują ze sobą geometrycznie i energetycznie, co pozwala na stwierdzenie, że powstały w innych okolicznościach niż podane w druku zgłoszenia szkody. Powód zlecił wykonanie prywatnej opinii korelacyjnej, która zestawiała uszkodzenia w obydwu pojazdach.

(pozew z załącznikami k. 4-49)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na brak odpowiedzialności pozwanego co do zasady. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko z postępowania likwidacyjnego podnosząc, że całokształt materiału dowodowego zebranego na etapie likwidacji szkody prowadzi do wniosku, że do uszkodzenia pojazdu marki A. nie doszło w deklarowanych okolicznościach, ponieważ uszkodzenia lewego boku pojazdu A. nie korelują pod względem geometrycznym ani co do charakteru z uszkodzeniami prawej strony nakładki zderzaka przedniego i klosza reflektora pojazdu R.. Zdaniem pozwanego fakt, że uszkodzenia pojazdu A. są jednakowej intensywności przeczy deklarowanemu dynamicznemu charakterowi zdarzenia.

(odpowiedź na pozew k. 52-57)

Sąd dopuścił na wniosek powoda dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego na okoliczność tego, czy uszkodzenia pojazdu A. (...), należącego do powoda, zgłoszone pozwanemu na skutek kolizji z dnia 6 grudnia 2016 r. powstały w okolicznościach deklarowanych przez sprawcę kolizji oraz uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda, przywracającej samochód do stanu sprzed zdarzenia.

Biegły sporządził opinię, do której pełnomocnik powoda nie zgłosił zastrzeżeń. Powód rozszerzył powództwo o kwotę 7.393,55 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 16.263,55 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie podtrzymał swoje żądania- tj. w zakresie żądania kwoty 1.230 zł tytułem sporządzonej opinii prywatnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 lutego 2019 roku do dnia zapłaty oraz żądania zasądzenia kosztów procesu.

(pismo procesowe powoda k. 96-97)

Pełnomocnik pozwanego natomiast wniósł o sporządzenie przez innego biegłego pisemnej opinii uzupełniającej. W pierwszej kolejności wskazał, że biegły nie przeanalizował zgłoszonych S. C. i powoda uszkodzeń pod kątem możliwości powstania uszkodzeń w zadeklarowanych przez nich okolicznościach oraz, że biegły sporządził opinię do z góry ustalonej tezy. Ponadto, podniósł, że przedstawiony przez biegłego szkic zdarzenia nie jest zgodny z przebiegiem zdarzenia przedstawionym przez S. C. oraz że nieuzasadniona była dokonana przez biegłego zmiana kwalifikacji z naprawy drzwi przednich lewych na ich wymianę, ponieważ zakres uszkodzenia drzwi pozwala na skuteczną ich wymianę.

(pismo procesowe pozwanego k. 107-113)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił:

Dnia 6 grudnia 2016 roku doszło do kolizji, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu A. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność T. C.. Sprawcą kolizji był S. C., kierujący pojazdem R. (...).

Uszkodzone w pojeździe zostały m.in. drzwi lewe przednie i tylne wraz z listwami i wytłumieniem oraz kierunek boczny lewy.

(zeznania S. C. k.78-79, oświadczenie i wyjaśnienia S. C. z postępowania likwidacyjnego k. 26- 28v., opinia biegłego k. 81-91)

Poszkodowany zgłosił szkodę. Pozwany ubezpieczyciel sporządził kosztorys naprawy pojazdu 19 grudnia 2016 roku.

(wydruk z akt szkody k. 15)

S. C. był w dacie zdarzenia ubezpieczony z tytułu OC przez pozwanego. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania.

(okoliczności bezsporna)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda, według cen z daty szkody wynosił 16.263,55 zł.

(opinia biegłego k. 87)

Biuro (...) za kwotę 1230 zł wykonało na zlecenie powoda opinię korelacyjną na okoliczność czy uszkodzenia pojazdów A. (...) i R. (...) mogły powstać w podanych okolicznościach zdarzenia drogowego.

(opinia k. 29-39, faktura VAT k.40)

W dniu 25 stycznia 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności dochodzonych pozwem w tej sprawie.

(wezwanie do zapłaty k.19)

Pismem datowanym na 5 kwietnia 2019 r. powód złożył wniosek o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. 4 września 2019 r. o sygn. akt II Co 1566/19 przeprowadził posiedzenie w przedmiocie zawiązania do próby ugodowej, na którym w imieniu pozwanego bez usprawiedliwienia nikt się nie stawił.

(wniosek k. 21, protokół sprawy o sygn. II Co 1566/19 k. 25)

Stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów, opinii biegłego zakresu techniki samochodowej, zeznań świadka S. C.. Wiarygodność zeznań świadka nie budziła wątpliwości, ponieważ zeznania były spójne i logiczne oraz korelowały z dokumentami z postępowania likwidacyjnego- oświadczeniem i wyjaśnieniami S. C..

Oceniając opinię biegłego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniła budzące wątpliwości kwestie. W tym miejscu, należy odnieść się do wskazania przyczyn, dla których Sąd pominął dowód z uzupełniającej opinii innego biegłego, o który wnioskował pozwany.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że biegły wbrew twierdzeniom pozwanego przeanalizował uszkodzenia auta pod kątem możliwości ich powstania na skutek przebiegu zdarzenia relacjonowanego przez powoda i świadka S. C.- zbadał dokumentację fotograficzną oraz dokonał oględzin uszkodzonych drzwi w warsztacie przy ul. (...), w miejscu zdarzenia. Biegły sporządził symulację zderzenia, z której wynika, że wszystkie uszkodzenia auta powoda mogły powstać w kontakcie z samochodem sprawcy w podanych przez powoda i S. C. okolicznościach. W zakresie zmiany kwalifikacji z naprawy na wymianę drzwi przednich lewych w stosunku do opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie pozwanego, należy wskazać, że biegły wydający opinię w tej sprawie, korzystając z fachowej wiedzy, uznał, że drzwi powinny zostać wymienione z uwagi na zakres uszkodzeń i wykonanie ich ze stopu lekkiego oraz brak uprzednich prac blacharsko-lakierniczych w obrębie drzwi. Pozwany nie wskazał co dokładnie miałyby przesądzać o tym, że wystarczająca byłaby naprawa drzwi poza wskazaniem, że przesądza o tym zakres uszkodzeń. Należy zaznaczyć, że

dla naprawienia szkody nie jest wystarczające wizualne przywrócenie pierwotnego wyglądu pojazdu, ale istotne jest także przywrócenie funkcjonalności pojazdu, a w szczególności jego parametrów bezpieczeństwa. W konsekwencji, przedstawione przez pozwanego zarzuty do opinii nie odnoszą się do okoliczności, które powinny skłonić sąd do przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii innego biegłego. Konieczność taka nie może wynikać z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W związku z powyższym, wniosek o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego podlegał pominięciu.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U.2021 poz. 854 ze zm. dalej jako: „*ustawa*”), z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody - odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej jest zdarzenie komunikacyjne z dnia 6 grudnia 2016 r.

Pozwany ubezpieczyciel kwestionował zasadę swojej odpowiedzialności. Sąd ustalił jednak, że sprawcą szkody na pojeździe A. (...) był S. C.. Kierowany przez niego R. (...) wpadł w poślizg, w wyniku czego kierujący nim utracił panowanie nad pojazdem, co w konsekwencji doprowadziło do zderzenia auta R. (...) i A. (...) i powstania uszkodzeń w aucie powoda. Z uwagi na fakt, że sprawca był w dacie zdarzenia objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela, pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę.

Sąd, ustalając wysokość szkody, oparł się na tzw. metodzie kosztorysowej, przewidującej, że całkowite odszkodowanie powinno opierać się na hipotetycznych kosztach prawidłowo dokonanej naprawy, tj. naprawy, która prowadzi do wyrównania uszczerbku w majątku poszkodowanego. Bez znaczenia pozostają koszty faktycznie dokonanej naprawy, jak i sam fakt jej dokonania. Metoda kosztorysowa jest powszechnie akceptowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Koszt naprawy ustalony w niniejszej sprawie wyniósł 16.263,55 zł brutto. Dokładnie takiej kwoty w zakresie roszczenia odszkodowawczego z tytułu szkody na pojeździe powód dochodził po rozszerzeniu powództwa. W związku z tym, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda całą żądaną kwotę.

W zakresie żądania powoda w wysokości 1.230 zł, dotyczącego roszczenia z tytułu kosztów sporządzenia opinii korelacyjnej, powództwo także podlegało uwzględnieniu w całości. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 24/04: Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Zlecenie prywatnej ekspertyzy przez powoda znajdowało logiczne uzasadnienie, było w pełni zasadnym i rozsądnym działaniem, ponieważ miał prawo podejrzewać, że ubezpieczyciel bezzasadnie odmawia wypłaty odszkodowania, co z resztą zostało wykazane w niniejszym postępowaniu. W zakresie wysokości wynagrodzenia, którą kwestionował pozwany, należało uznać, że powód przedstawił fakturę VAT, dokumentującą rzeczywiście poniesiony koszt, zaś pozwany nie udowodnił w żaden sposób swoich twierdzeń, że jest to kwota zawyżona, a jedynie powołał się na swoje doświadczenie.

W zakresie odsetek od dochodzonych kwot żądanie pozwu zostało prawidłowo sformułowane. Powód zażądał odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty z tytułu naprawienia szkody od dnia 19 lutego 2017 r. roku do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 14 ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Szkoda została zgłoszona najpóźniej 19 grudnia 2016 roku, kiedy to ubezpieczyciel sporządził wycenę naprawy pojazdu poszkodowanego, więc roszczenie jest wymagalne od dnia 18 stycznia 2017 roku. Zgodnie z art. 481 k.c. powodowi przysługują zatem z mocy prawa odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności. Żądanie odsetkowe w tym zakresie podlegało uwzględnieniu,

Jeśli natomiast chodzi o wymagalność roszczenia o zapłatę równowartości wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu, to nie staje się ono wymagalne w opisanym powyżej 30-dniowym terminie, lecz podlega zasadom z art. 455 k.c. tj. staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu dłużnika. Powód wezwał pozwanego do zapłaty dnia 25 stycznia 2019 roku listem elektronicznym, który był standardową formą komunikacji powoda i pozwanego. Powód wezwał do zapłaty w terminie 7 dni, więc roszczenie stało się wymagalne 3 lutego 2019 roku (uwzględniając soboty i dni ustawowo wolne od pracy). Żądanie odsetkowe od dnia 26 lutego 2019 r. jako od daty późniejszej, zasługiwało zatem na uwzględnienie.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powództwo zostało uwzględnione w całości, w związku z czym należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu, w tym zgodnie z art. 186 § 2 k.p.c., także koszty wywołane próbą ugodową z uwagi na niestawiennictwo pozwanego na posiedzeniu pojednawczym bez usprawiedliwienia.

Powód poniósł koszty procesu w kwocie 5.434 zł, na którą złożyły się: 1000 zł tytułem opłaty od pozwu w jego rozszerzonym kształcie, 300 zł tytułem opłaty sądowej za postępowanie pojednawcze, 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, 34 zł tytułem dwóch opłat od pełnomocnictwa (jedna poniesiona w postępowaniu pojednawczym, 3600 zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika powoda – ustalone na zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz. U. 2018 poz. 265 ze zm.).

Sąd nie zasądził odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu, ponieważ zgodnie z art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019.1469), art. 98 § 1¹ k.p.c. nie znajduje w tej niniejszej sprawie zastosowania, jako w sprawie wszczętej przed dniem wejścia w życie powołanej ustawy.

Ponadto, Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty 1.159,79 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych poniesionych tymczasowo w sprawie przez Skarb Państwa, służących pokryciu wynagrodzenia biegłego w kwocie przewyższającej uiszczoną przez powoda zaliczkę. Sąd omyłkowo wpisał do sentencji wyroku kwotę całego wynagrodzenia biegłego 1.659,79 zł, niewątpliwie jednak kwotą prawidłową jest kwota 1.159, 79 zł, co wynika wprost z prawomocnego postanowienia o przyznaniu i wypłaceniu biegłemu wynagrodzenia (k. 94), stąd też pkt. II wyrok podlegał sprostowaniu w trybie art. 350 § 1 k.p.c. z uwagi na zawartą w nim oczywistą omyłkę pisarską.